

HET MOET NIET GEKKER WORDEN!

Avondvullende klucht in twee bedrijven

door

C.J. SLIJKOORD

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET MOET NIET GEKKER WORDEN!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **C.J. SLIJKOORD** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2015 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONAGES EN KLEDING:

IRENE - Irene is een eerstejaars verzorgster in verzorgingstehuis “*Beter Leven*”. Ze moet netjes, maar beslist niet chique gekleed gaan. Nette vrijetijdskleding past het beste bij de vertolkster van deze rol. Voor het overige worden er geen kledingadviezen aan de vertolkster van deze rol gegeven. De vertolkster van deze rol moet een jonge vrouw van midden twintig zijn (*als zodanig geschminkt of werkelijke leeftijd*)

VINCENT - Vincent is de mentor van Irene en wordt door Irene dikwijls aangesproken met Vince. Hij draagt gemakkelijk zittende vrijetijdskleding. Er worden geen kledingadviezen aan de vertolker van deze rol verstrekt. Zijn leeftijd moet minimaal dertig jaar zijn, maar ouder is geen enkel bezwaar.

MW. AARTS - Mevrouw Aarts wil slechts één ding en dat is naar huis. Ze moet wel, omdat ze hoognodig haar kat en haar man wil verzorgen. Mevrouw Aarts is vergeetachtig en licht dementerend. Dat haar man al vele jaren geleden is overleden en ze nooit een kat heeft gehad beseft ze niet meer. Mevrouw Aarts praat altijd langzaam en op klaaglijke toon. Mevrouw Aarts is hoogbejaard en als zodanig gekleed. Alhoewel aan de vertolkster van deze rol geen kledingadviezen wordt gegeven, mag het knotje in haar haar (pruik) en het ziekenfondsbrilletje (stalen montuurtje met kleine ronde glazen) beslist niet ontbreken. Uiteraard draagt ze pantoffels. De grimeurs moeten haar geloofwaardig neerzetten, hetgeen op zich al een uitdaging is.

MW. GLAS - Mevrouw Glas is de ondeugd zelve. Of je het over het eten, de zorg, of de persoonlijke aandacht hebt, werkelijk niets is goed. Ze is verbitterd, hetgeen in de hand wordt gewerkt door haar handicap. Ze is namelijk in ernstige mate slechtziend. Ook mevrouw Glas is hoogbejaard en als zodanig gekleed. Het is aan de fantasie en vakbekwaamheid van de grimeurs om Mw. Glas geloofwaardig neer te zetten. De vertolkster van deze rol moet wel een bril met donkere glazen dragen i.v.m. haar handicap, alsmede een paar afzichtelijke pantoffels.

DHR. DUISTER - De heer Duister is een lieve, zorgzame man die duidelijk in het verleden leeft. Hij is in zijn werkzame leven kapitein op een cruise schip geweest en gedraagt zich nog dikwijls als zodanig. Hij praat hard en articuleert overdreven. De heer Duister is uiteraard ook hoogbejaard. Hij is gekleed in een donkerblauwe of zwarte pantalon, draagt een wit overhemd en een donkere stropdas. De heer Duister draagt een strenge bril, een prachtige witte krulsnor (in vrijwel elke carnavalswinkel te koop) en hij heeft altijd een kapiteinspet op. Het buikje en de onontbeerlijke bretels mogen niet ontbreken.

ALFONS - Alfons is de zoon van Mevrouw Glas. Hij komt te pas en te onpas zijn beklag doen over de verzorging van zijn moeder. Alfons is een man van middelbare leeftijd (*als zodanig geschminkt of werkelijke leeftijd*). Hij is een arrogant type die de organisatie van “*Beter Leven*” graag naar zijn hand zou willen zetten. Alfons ziet er uit als een ouderwetse manager, strak in het pak, compleet met stropdas, zo mogelijk een spencer of vest en bijpassend schoeisel.

STEVE - Steve Johnson is de zoon van een Engelse reder, gespecialiseerd in geheel verzorgde, luxe cruises. Hij is sinds kort in de directie van het bedrijf van zijn ouders opgenomen. Steve heeft gestudeerd aan de Erasmus Universiteit en spreekt goed Nederlands, zij het met een Engelse tongval. Steve is slechts begin dertig (*als zodanig geschminkt of werkelijke leeftijd*) en is sportief, maar uitermate keurig en modern gekleed.

BENODIGDHEDEN + INRICHTING HUISKAMER:

- Voor kledingadviezen en bijbehorende attributen (pruiken, kapiteinspet, snor, etc.) wordt verwezen naar de persoonsbeschrijvingen en de daarbij behorende kledingadviezen.
- De huiskamer van zorginstelling “*Beter Leven*” waarin zich dit stuk afspeelt heeft twee (eventueel denkbeeldige) deuren. De **rechter** deur leidt naar de overige vertrekken, zoals de keuken, de kamer van de directrice, de administratie, de kamers van de patiënten, etc., etc.. De **linker** deur leidt naar de centrale hal die toegang geeft tot de buitendeur.
- Er moet een deurbel aanwezig zijn die vanachter de coulissen bediend kan worden. (Dat kan bijvoorbeeld een simpele trekbel zijn, nagebootst door een losse scheepsbel o.i.d., maar bij voorkeur een drukbel.)
- In de huiskamer staat een tweezits en een driezits bank, een salontafel, minimaal één fauteuil, alsmede een dressoir of bergmeubeltje. Let op; geen telefoon die door de patiënten gebruikt kunnen worden en geen vaas met bloemen. Op het dressoir mag wel een plant staan.
- De wanden zijn voorzien van wat prullaria en een (evt. staande) schemerlamp kan eveneens.
- Achter de coulissen moet een zinken plaat (o.i.d.) en een slaghout aanwezig zijn om een flinke bonk te simuleren.
- Een flinke rol verband voor de grimeur waarmee hij/zij een verband in de vorm van een tulband kan aanleggen bij mevrouw Glas.
- Een pleistertje.
- Het spel “Pim, Pam, Pet”.
- Een winterjas, sjaal en handschoenen voor meneer Duister.
- Een winterjas, sjaal en muts voor Irene.
- Een mobiele telefoon voor Irene.
- Een mobiele telefoon voor Vincent.
- Een wandelstok voor meneer Duister.
- Een bord of een stevig stuk papier met daarop de tekst: “***Een half jaar later***”
- Een visitekaartje voor Steve.

EERSTE BEDRIJF

Een aantal woorden zijn vet gedrukt. Op die woorden moet het accent komen te liggen binnen een zin.

In de huiskamer van verzorgingstehuis "Beter Leven" zitten Irene en Vincent samen op de bank.

VINCENT: Vertel eens, Irene. Hoe is de eerste werkweek je bevallen?

IRENE: Ja...., wat moet ik daarop zeggen. Ik heb uiteraard nog niet zo veel zelfstandig mogen doen. Hopelijk komt dat nog.

VINCENT: Daar gaan we deze week beslist aan werken. Je moet de eerste werkweek eigenlijk als een introductie zien. Kennismaken met de directrice, het administratieve personeel, je collega's van de andere afdelingen en niet te vergeten met de woongroep die jij in de nabije toekomst zelfstandig onder je hoede krijgt. Heb je al een indruk van deze mensen?

IRENE: Een beetje.

VINCENT: Vertel eens wat jij er van vindt!

IRENE: Ik denk dat ik mevrouw Aarts het meest in de gaten moet houden. Die wil continu naar huis om haar man en kat te verzorgen.

VINCENT: Klopt, maar je weet dat haar man al vele jaren geleden is overleden en dat ze nooit van haar leven een kat heeft gehad.

IRENE: Ik heb haar dossier gelezen. Dat is mij dus bekend.

VINCENT: Mooi. Ga verder.

IRENE: Dan hebben we mevrouw Glas. Volgens mij is mevrouw Glas een beetje ondeugend. Ze vindt het hier maar niets. Het eten deugt niet, de verzorging laat heel veel te wensen over, ze vindt dat ze geen persoonlijke aandacht krijgt, werkelijk niets is hier goed. Ik denk dat ze met name verbitterd is omdat ze zeer slechtziend is.

VINCENT: Inderdaad, dat heb je heel juist gezien. Ze is vrijwel blind en kan dat niet of nauwelijks accepteren. En wat weet je te vertellen over meneer Duister?

IRENE: Ik vind meneer Duister een heel lieve, zorgzame man die nogal in het verleden leeft. Hij vertelt me elke dag opnieuw dat hij in zijn werkzame leven kapitein op een cruise schip is geweest.

VINCENT: *(met een lach op zijn gezicht)* Klopt allemaal, Irene. *(kijkt op zijn horloge)* Onze bewoners kunnen ieder moment uit de eetzaal komen. Vanaf deze week krijg jij wat meer verantwoordelijkheid te dragen en mag je wat meer dingen zelfstandig uitvoeren. Ik ben tot nu toe tevreden over je, Irene.

IRENE: Dankjewel, Vince.

VINCENT: Zijn er nog vragen?

IRENE: Nee...., eigenlijk niet.

VINCENT: Hoor ik hier enige twijfel?

IRENE: Ja, dat klopt. Ik vind het alleen een beetje gênant om dit zo aan de orde te stellen.

VINCENT: Schroom niet. Hoe meer je vraagt, des te duidelijker wordt de situatie en dat bevordert weer jouw functioneren. Dus...., voor de dag ermee.

IRENE: Oké. Ik vind met name mevrouw Aarts nogal...., hoe moet ik het zeggen.... Oké, ik vroeg me af of mevrouw Aarts in dit verzorgingstehuis thuishoort. Ik kreeg namelijk het idee dat zij beter op haar plaats zou zijn in een tehuis voor dementerende bejaarden.

VINCENT: Dat heb je heel goed opgemerkt, Irene. M'n complimenten. Je moet je echter wel realiseren dat er lange wachtlijsten zijn voor dementerende bejaarden en als er plaats zou zijn in zo'n verzorgingstehuis, dan hadden wij zeker overwogen om mevrouw Aarts over te plaatsen. Zolang dat echter niet het geval is, blijft mevrouw Aarts hier. Daar komt bij dat het een lieve vrouw is die nooit voor moeilijkheden zorgt.

IRENE: Dat geloof ik direct. Volgens mij is het een schat van een vrouw. Ik... *(luistert aandachtig)* Volgens mij komen ze er aan. *(mevrouw Aarts, mevrouw Glas en de heer Duister komen via de rechter deur de huiskamer binnen en gaan zitten)* En...., lekker gegeten?

MW. GLAS: *(zo cynisch mogelijk)* Ja hoor, het was weer als vanouds. Brood van een week of drie oud, een glas gootwater er bij om het te weken en weg te spoelen en als beleg gedroogde Venz konijnenkeutels. Heerlijk!!!

IRENE: Was het zó erg, mevrouw Glas?

MW. GLAS: Ja jongedame. Het was inderdaad zó erg.

VINCENT: Ik denk dat mevrouw Glas een beetje overdrijft.

MW. GLAS: Ik ben geen wolk!

IRENE: *(verbaasd)* Een wolk???

MW. GLAS: Inderdaad stumpert. Nooit van overdrijvende wolken gehoord?

IRENE: *(lachend)* Dat vind ik een goeie. Hoe komt u er op!

MW. GLAS: Jij denkt zeker dat iedereen die tot een gezegende leeftijd komt en hier wordt opgenomen van het padje is. Nou, dat is mooi niet waar hoor. Dat je hier zo af en toe iemand tegenkomt met een kronkel tussen de oortjes wil niet zeggen dat we hier in een gesticht zitten. Ook al lijkt dat er dikwijls op.

VINCENT: U weet maar al te goed dat dit geen gesticht is, mevrouw Glas.

MW. GLAS: *(verachtelijk)* O nee? Hoe noem jij het dan? Een paleisje? Laat me niet lachen man! Als het al een paleis is, is het vast en zeker een werkpaleis. Ze beginnen 's morgens vroeg al te zeuren of je niet wil meehelpen om de aardappels te schillen. *(verachtelijk)* Nou, mij niet gezien. Ik het werk hier doen en het personeel een vet salaris opstrijken. Belachelijk! Het moet niet gekker worden. Ik vind het hier in ieder geval niet leuk.

DHR. DUISTER: En ik heb het hier best naar m'n zin. Het is hier natuurlijk niet zo goed als op m'n schip, maar het is hier best uit te houden. Het eten is goed, het personeel doet z'n best, de vloeren worden elke dag gezwabberd, nee hoor, je hoort mij niet klagen. *(enigszins boos tot mevrouw Glas)* En dat zou u ook eens wat minder moeten doen.

MW. GLAS: Jij hebt makkelijk kletsen. Aan jou vragen ze niet om te helpen met aardappels schillen. Ik zie bijna niets en toch zouden ze graag zien dat ik **hun** werk opknop.

IRENE: Mevrouw Glas, het is toch leuk om met elkaar wat te doen?

MW. GLAS: Wat weet jij daar nou van! Je bent nog maar net hier en hebt direct een mening klaar over wat wel of niet goed voor mij is. Help mij maar liever. Ik moet naar het toilet.

IRENE: Dat is goed, mevrouw Glas. Wilt u op uw kamer naar het toilet, of wilt u liever naar het toilet in de hal?

MW. GLAS: In de hal natuurlijk. Dat is veel dichterbij. En voor het geval je het niet weet, is dat bijzonder handig als je blaas op knappen staat.

IRENE: Laten we dan maar gauw gaan. Komt u maar mee. *(beiden verlaten de huiskamer door de rechter deur)*

DHR. DUISTER: *(kijkt naar de rechter deur en wacht tot mevrouw Glas uit de huiskamer is)* Wat een brulboei. Als ze bij mij op m'n schip was zou ik haar met alle plezier kielhalen.

MW. AARTS: *(Let op; mevrouw Aarts is bezorgd over haar man en haar kat, waardoor ze altijd langzaam en klagend spreekt)* Hoe laat is het? Ik moet hoognodig naar huis. Kattenvoer halen, m'n poesje verzorgen en Klaas Jan uit z'n bed halen. Als ik er niet achteraan ga, ligt'ie de hele dag in z'n bed. Het is een beste man hoor. Al is hij liever lui dan moe. Weet jij hoe laat het is, Vincent?

VINCENT: *(kijkt op zijn horloge)* U heeft nog alle tijd, mevrouw Aarts. Het is nog vroeg.

MW. AARTS: Gelukkig maar. Om hoe laat ga jij naar huis, Vincent? *(op dat moment klinkt er van achter de coulissen een flinke klap)*

IRENE: *(komt in paniek binnenhollen door de rechter deur)* Vincent! Vince! Kom! Snel alsjeblieft. Mevrouw Glas ligt op de grond en bloedt behoorlijk uit haar hoofd.

VINCENT: *(duidelijk verontrust)* Wat is er gebeurd?

IRENE: Ik was even vergeten dat mevrouw Glas slechtziend was. Eigenlijk was het min of meer haar eigen schuld. Ze is in ieder geval tegen de schuifdeur opgelopen.

VINCENT: *(staat duidelijk geschrokken op)* Haar eigen schuld? Sorry hoor, maar daar kom ik zo dadelijk wel op terug. Eerst moeten we mevrouw Glas helpen. *(loopt gehaast naar de rechter deur en geeft ondertussen Irene de nodige instructies)* Ga jij vast dokter Zeldenrust waarschuwen en zeg hem dat hij direct naar mevrouw Glas moet komen. Ik ga nu naar haar toe. *(beiden spoeden zich uit de huiskamer door de rechter deur)*

DHR. DUISTER: Eigen schuld. Het is altijd wat met die brulboei!

MW. AARTS: Hoe kan u dat nou zeggen. U weet niet eens wat er precies is gebeurd.

DHR. DUISTER: Je hebt Irene toch gehoord? Die zei dat het de schuld van mevrouw Glas zelf was. En ik geloof Irene eerder dan die brulboei. Die heeft altijd wat te zeuren. Let maar op mijn woorden. Die klaagt de komende weken weer over een ondraaglijke hoofdpijn. Al was het alleen maar om Irene een schuldgevoel aan te praten.

MW. AARTS: *(klaaglijk)* Ik moet op tijd weg, hoor. Ik moet hoognodig m'n poesje verzorgen.

DHR. DUISTER: Klets niet zo. Volgens mij heeft u helemaal geen poesje.

MW. AARTS: *(verontwaardigd)* O nee? Dat zal niet waar zijn! Wilt u m'n poesje soms zien?

DHR. DUISTER: Doe me een lol en bekijk het met uw poesje.

MW. AARTS: Ik neem 'm gerust mee naar hier hoor. Lijkt me hartstikke gezellig als ik hier met m'n poesje op schoot kan zitten. Maar dan moet ik zo dadelijk wel op tijd naar huis.

VINCENT: *(komt door de rechter deur de huiskamer binnen en neemt plaats op de bank)* Wat een toestand.

DHR. DUISTER: Hoe is het met Irene?

VINCENT: Die is best een beetje van streek. Ze is nog even bij dokter Zeldenrust en mevrouw Glas gebleven.

DHR. DUISTER: Maar heeft ze veel pijn?

VINCENT: *(verbaasd)* Over wie heeft u het nu?

DHR. DUISTER: Over Irene natuurlijk. Die is toch tegen de deur opgelopen??

VINCENT: Hoe komt u daar nu bij? Mevrouw Glas is tegen de deur opgelopen.

DHR. DUISTER: *(opgelucht)* Gelukkig maar! Ik was even bang dat Irene zich had bezeerd.

VINCENT: Dat niet, maar mevrouw Glas heeft een behoorlijke hoofdwond.

DHR. DUISTER: Eigen schuld. Moet ze maar beter uit haar doppen kijken.

VINCENT: *(schudt meewarig zijn hoofd)* Dat is nu juist het probleem, meneer Duister. Mevrouw Glas **kan** helaas niet zo goed uit haar doppen kijken, zoals u dat noemt.

DHR. DUISTER: Precies wat ik zei. Eigen schuld. Wie niet horen wil, moet maar voelen. En als je niet wil uitkijken, loop je de kans om onder je verwondingen te bezwijken. *(lacht uitbundig)* Dat rijmt nog ook.

VINCENT: *(schudt meewarig zijn hoofd)* U heeft wel uw voorkeuren, is het niet meneer Duister?

DHR. DUISTER: Ik weet niet wat je precies bedoelt, maar ik ben blij dat het met Irene goed gaat.

VINCENT: Dat is inderdaad precies wat ik bedoel.

DHR. DUISTER: Ik ben blij dat jij er hetzelfde over denkt.

MW. AARTS: Ga jij nog niet naar huis, Vincent?

VINCENT: Nee, mevrouw Aarts.

MW. AARTS: Vergeet niet om mij een seintje te geven hè, als je weggaat. Dan ga ik gelijk met jou de deur uit.

VINCENT: Dat is goed.

MW. AARTS: En als ik terugkom, neem ik m'n poesje mee.

VINCENT: Prima idee, hoor.

MW. AARTS: Maar ik verstop hem voor meneer Duister. Die mag mijn poesje niet zien. *(verontwaardigd)* Hij zegt dat ik geen poesje heb. Hoe kan hij dat nou weten.

DHR. DUISTER: Stop toch met uw gezeur over uw poesje! Als u bij mij aan boord zo zou..... *(wordt onderbroken door de binnenkomst van Irene, die naast de heer Duister plaatsneemt)*

VINCENT: Waar is mevrouw Glas?

IRENE: *(gaat zitten)* Die heb ik zojuist naar haar kamer gebracht. Dokter Zeldenrust vond het beter dat ze even bleef rusten.

VINCENT: Irene, vertel me nu eens precies hoe dit kon gebeuren.

IRENE: Zoals je weet moest mevrouw Glas naar het toilet. We waren maar net de kamer uit toen ze begon te zeuren.

DHR. DUISTER: *(zo sarcastisch mogelijk)* Gôh, zeurde mevrouw Glas? Hoe is het mogelijk!

VINCENT: Laat Irene even uitpraten, meneer Duister.

IRENE: Ze spoorde me aan dat ik wat sneller moest lopen, want ze had écht heel hoge nood. Toen de schuifdeuren nog maar een heel klein stukje open gingen, glipte ik erdoor. Aangezien ik de alsmaar klagende mevrouw Glas nog bij haar arm had, glipte ze op hetzelfde moment eveneens met mij mee door de opengaande schuifdeur. Althans....., dat dacht ik. Want ineens..... Bang! Daar lag ze hoor. Plat op d'r bolus! (*berustend*) En zo is het precies gegaan.

VINCENT: Je staat hier niet in de een of andere Zeeuwse banketbakkerij, Irene. Daar hebben ze Zeeuwse bolussen. Mevrouw Glas is dus niet op haar bolus gevallen, maar heeft een lelijke hoofdwond opgelopen door jouw schuld. En niet door haar eigen schuld. Je begrijpt toch hopelijk wel dat **jij** verantwoordelijk bent voor het welzijn van de bewoners van onze woongroep.

IRENE: (*schuldbewust*) Ja Vince. Maar als mevrouw Glas niet zo had gezeurd dat het haar niet snel genoeg ging, was dit nooit gebeurd.

DHR. DUISTER: Dat vind ik ook. Het is haar eigen schuld.

MW. AARTS: En ik wil naar huis. M'n man en m'n poesje verzorgen.

VINCENT: Dat komt zo dadelijk wel in orde, mevrouw Aarts. Ik wil eerst dit ongeval afsluiten. Heb jij hier nog wat aan toe te voegen, Irene?

IRENE: Nee....., eigenlijk niet. Behalve dan dat de dokter tegen mij zei dat het allemaal wel meeviel. (*herinnert zich ineens een voorval*) O ja, toen de dokter mij vertelde dat het allemaal wel meeviel, werd mevrouw Glas ontzettend boos op de dokter. Ze vertelde hem dat het helemaal niet meeviel. Ze had eerst een pleister op haar hoofd, net boven haar wenkbrauw, maar ze bleef net zo lang tegen de dokter doorzeuren totdat hij haar hoofd verbond met een kolossale, indrukwekkende rol verband. Toen dat eindelijk tot tevredenheid van mevrouw Glas was gebeurd heb ik haar op aandringen van de dokter naar bed gebracht. De dokter heeft haar een paracetamolletje gegeven en vond dat ze wat rust moest nemen.

VINCENT: Mevrouw Glas kennende, zal ze zo dadelijk wel naar de huiskamer komen. (*tot Irene*) Maar of het nu wel of niet meevalt, je begrijpt dat ik hier melding van moet maken. Ik kan dit niet verzwijgen, want dit gaat uiteraard als een lopend vuurtje door ons tehuis. Ik denk dat onze directrice **nu** al op de hoogte is.

IRENE: (*zucht diep, zegt niets maar knikt schuldbewust*)

MW. GLAS: (*komt door de rechter deur de huiskamer binnen met een enorme tulband verband om haar hoofd. Ze strompelt min of meer naar de bank en kijkt boos naar Irene*) Je wordt bedankt!

VINCENT: Maak het alsjeblieft niet erger dan het al is, mevrouw Glas. Irene heeft u niet expres met uw hoofd tegen de schuifdeur laten oplopen.

MW. GLAS: Dat weet ik nog niet zo zeker.

DHR. DUISTER: En ik weet het wel zeker. Irene zou dat nooit expres doen. Jij moet voortaan zelf beter uitkijken waar je loopt!

MW. GLAS: En jij moet niet zo uit je nek kletsen, halfgare zoetwater matroos. Hoe kan ik nu beter uitkijken waar ik loop als ik bijna niets zie?

VINCENT: *(haalt zijn mobiele telefoon uit zijn zak en gebaart de anderen om stil te zijn)*Ja mevrouw..... Nu direct?Oké, ik kom er direct aan. *(kijkt iedereen aan en Irene in het bijzonder)* Ik moet even naar de directrice. Zorg jij er voor dat alles hier naar wens verloopt als ik even weg ben?

IRENE: *(timide)* Ik zal m'n best doen, Vince.

VINCENT: Oké, ik reken op je. *(verlaat de huiskamer door de rechter deur)*

DHR. DUISTER: *(tot mevrouw Glas)* Dat krijg je nou met die aanstellerij van jou. Ga er maar vanuit dat Vincent nu bij de directrice op het matje is geroepen om verslag uit te brengen.

IRENE: *(verontrust)* Denkt u?

MW. GLAS: Eigen schuld. Ik had m'n nek wel kunnen breken door dat onhandige wicht. En trouwens....., ik heb me absoluut niet aangesteld. Volgens mij heb ik mijn enkels behoorlijk verzwikt, maar daarover heb ik niets gezegd tegen de dokter.

DHR. DUISTER: *(verachtelijk)* Enkels verzwikt. Dat je niet zegt dat je allebei je voeten hebt verloren door die dramatische val.

MW. GLAS: Dat zegt u nou wel, maar dat had gemakkelijk kunnen gebeuren hoor. *(dramatisch)* Ik maakte me toch een smak! En terwijl ik viel draaide ik met mijn bovenlichaam bijna een hele slag rond, terwijl mijn voeten op hun plaats bleven staan. Dus....., ik mag eigenlijk nog van geluk spreken dat ik allebei m'n voeten nog heb, om met uw woorden te spreken..

DHR. DUISTER: Stel dat u werkelijk uw voeten was verloren, zou u dan die stomme pantoffels blijven dragen?

MW. GLAS: *(verontwaardigd over zoveel domheid)* Nee, natuurlijk niet! Als je geen voeten hebt, heb je toch niets aan pantoffels!

DHR. DUISTER: Dan begrijp ik niet waarom u een BH draagt.

MW. GLAS: Wat heeft dat nou met mijn voeten te maken?

DHR. DUISTER: Als u dat niet begrijpt, dan heeft u met die val een grotere hersenbeschadiging opgelopen dan ik had gedacht.

IRENE: Zo is het wel genoeg, meneer Duister. Laten we alsjeblieft wat aardiger zijn voor elkaar.

MW. AARTS: *(tot Irene)* Komt Vincent op tijd terug?

IRENE: Op tijd voor wat?

MW. AARTS: Vincent gaat met me mee naar huis om mijn poesje te verzorgen.

DHR. DUISTER: *(geïrriteerd)* Mens, stop toch eens een keer met je gezwam over je poesje.

MW. AARTS: Volgens mij bent u hartstikke jaloers.

DHR. DUISTER: Ik??? Jaloers???

MW. AARTS: Zeker weten. U bent jaloers op mijn poesje. Omdat u zelf geen poesje hebt. Niet eens een ordinaire scheepskat.

DHR. DUISTER: Je moet niet praten over dingen waar je geen verstand van hebt. Op een of ander binnenvaartscheepje kan je wel eens een scheepskat aantreffen. Maar niet op een schip wat bol staat van de passagiers. Daar mag helemaal geen poes toegelaten worden. Dat is....., uhhh....., onjeetisch.

IRENE: Onhygiënisch zult u bedoelen, meneer Duister.

DHR. DUISTER: Precies! Net wat ik zei. Onjee....., uhhhh..., vies. Gewoon smerig. *(kijkt mevrouw Aarts aan)* Net als dat poesje van u.

MW. AARTS: *(nu een beetje boos)* Wil u beweren dat mijn poesje vies is? Hoe durft u. U hebt mijn poesje nog nooit gezien.

DHR. DUISTER: *(zo sarcastisch mogelijk)* Ik kan u uit de grond van mijn hart mededelen dat ik absoluut niet nieuwsgierig ben hoe het met uw poesje gesteld is. Ik ben veel nieuwsgieriger naar het gesprek wat Vincent nu met de directrice voert. Als dat maar goed afloopt.

IRENE: Laten we niet op de zaken vooruit lopen, meneer Duister. Niemand weet waarom Vincent bij de directrice is geroepen.

DHR. DUISTER: Daar kunnen we wel naar raden, lijkt me.

MW. AARTS: *(bezorgd)* Maar ik moet toch écht op tijd naar huis om Klaas Jan en m'n poesje te verzorgen.

IRENE: Maakt u zich maar geen zorgen, mevrouw Aarts. Het is nog vroeg. U komt heus niet te laat.

MW. AARTS: *(berustend)* Oh, dan is het goed.

IRENE: Mevrouw Glas, voelt u zich wel goed? U bent zo stil.

DHR. DUISTER: Houden zo! Alsjeblieft niets meer aan doen! Als dat het gevolg is van die aanvaring met de schuifdeur, is het wat mij betreft voor herhaling vatbaar.

MW. GLAS: Wat ben je toch een ongegeneerde rauwe zeebonk. Het wordt de hoogste tijd dat u zich een beetje aanpast aan ons niveau.

DHR. DUISTER: Bespaar me die ellende! Als uw niveau wordt weergegeven door als een blinde mol stompzinnig tegen een

schuifdeur aan te lopen, ben ik blij dat ik me tot een ander niveau mag rekenen.

MW. GLAS: (*chagrijnig*) In de eerste plaats was dat een dramatisch ongeval en in de tweede plaats werd dat ongeval veroorzaakt door onbekwaam personeel. Daar is het laatste woord nog niet over gezegd. Als mijn zoon Alfons hoort wat er gebeurd is, zal je nog wat meemaken.

DHR. DUISTER: Die arrogante zoon van u mag denken en zeggen wat hij wil, maar ik verzeker u dat het ongelukje niet te wijten is aan onbekwaam personeel, maar aan een onbekwame, egoïstische bewoonster die een jonge, onervaren begeleider loopt op te jagen en vervolgens zelf de kous op haar kop krijgt. In dit geval mag je wat mij betreft de kous vervangen door een schuifdeur.

MW. GLAS: (*verontwaardigd en boos*) Wat bent u een verschrikkelijke scheepsrat! Ongelooflijk!!!

IRENE: (*quasi opgewekt*) Hoe denken jullie er over om..... (*op dit moment komt Vincent binnen. Iedereen kijkt hem nieuwsgierig aan terwijl hij gaat zitten*)

VINCENT: Jullie kijken me aan alsof ik een geestesverschijning ben. Wat is er aan de hand?

MW. AARTS: Eerlijk gezegd weet ik dat niet. Hoe noemde je dat nou precies? Geestelijk schijnen?

VINCENT: U bedoelt, geestesverschijning?

MW. AARTS: (*weifelend*) Ja....., zoiets.

VINCENT: Dat is hetzelfde als een spook. Zo keken jullie me aan. Of er een spook binnenkwam.

DHR. DUISTER: Kom op Vincent, houd ons niet langer in spanning.

VINCENT: Hoe bedoelt u?

DHR. DUISTER: Gewoon....., wat had goochem te vertellen?

VINCENT: (*verbaasd*) Goochem? U bedoelt de directrice?

DHR. DUISTER: Uiteraard. Wie anders? Maar vertel, wat moest ze van je weten?

VINCENT: (*quasi verontwaardigd*) Hallo. Het moet niet gekker worden. U durft wel.

DHR. DUISTER: Ik wil niet als een bemoeial overkomen, maar als het om Irene gaat, gaat het ons allemaal aan.

VINCENT: Meneer Duister, ik kan u onmogelijk vertellen wat ik met de directrice heb besproken. Zoiets heet 'vertrouwelijk'. En u mag van me aannemen dat onze directrice eigenlijk van tijd tot tijd met ieder personeelslid vertrouwelijk wil praten. Daarom heeft ze mij gevraagd of ik Irene even naar haar toe wil sturen. Dus....., Irene, wil jij je ook even bij de directrice melden?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto